

ПРЕДГОВОР ОТ АВТОРА КЪМ ДЕСЕТОТО УНГАРСКО ИЗДАНИЕ-1936г.

Шест седмици след първото излизане от печат на настоящата книга, наложи се и второто ѝ издание. Следъ други два месеца — третото. Необикновен успех за подобен род книга. Това показва, колко са нужни за младежта сериозните съвети.

Всички досегашни издания бяха посрещнати с голям ентузиазъм. Министерството на Просветата и Вероизповеданията я препоръча за всички средни училища с заповед № 21,511/1922 г., Общият съюз на скаутите специално я препоръча за пособие при държане на водачески изпит (Шик: Книга на унгарските скаути, Будапеща 1922, 333 стр.). Държавният младежки литературен съвет пък направи задължително набавянето ѝ за всички училищни библиотеки в страната. Преведена е на няколко европейски езици. Нещо повече. Преписана е и на Braille — писмо за библиотеката на Института за слепи в Будапеща.

На автора, обаче, най-голямо удоволствие доставят многобройните писма, които постоянно получава от непознати младежи из цялата страна.

„Благословията на Твореца да се излее над вас толкова пъти — пише един младеж — колкото букви има в тая книга- Не! — Толкова пъти, колкото въздишки изтръгва из сърцата на младежите. Това ви желае един младеж, който съжалява, че не е имал книгата ви преди десет години”.

Днес, когато в икономическо, политическо и културно отношение целият свят е раздрусан и отива към разгром, само моралната въздържаност и чистият идеален живот могат да спомогнат за новото му прераждане.

Сега пускам десетото издание не да изтръгна въздишки из сърцата, а да засилия в душите им стремежа към чист, морален живот.

ДВЕТЕ ЕЗЕРА

Някога, през ученическите ми години, често се разхождах до едно планинско езеро. По прелестно кристалната му повърхност весело танцуваха слънчевите лъчи. През чистата, прозрачна вода ясно се виждаше, как по пясъчното дъно весело играеха обитателите на езерото. Малки игриви рибки се мятаха насам-нататък и едвам се владееха от щастие през този галъвно слънчев ден.

На брега мечтаеха синеоки незабравки, а водни лилии твърдо стояха на пост със саблеобразните си листа. Над чистата като огледало вода с някакво достойнство се навеждаха върбите и замечтани се възхищаваха на усмихнатият ясен Небосвод, който се отразяваше върху повърхността. Пресен, животворен ветреца весело шумеше из клоните. Шепнейки, люлееха се главите на тръстиките. Това планинско езеро беше като щастлива детска душа, усмихната и препълнена с живот, като широко разтворен блестящ детски поглед. . .

Неотдавна — след дълги години — пак отидох там.

Ужасен видях какво е станало с моето МИЛО езеро! Навсякъде жабурняк и жълто-зелен мочур. Водата му мътна, нечиста. Що имаше на дъното му не можеше да се види, но отвратителния мирис, който се излъчваше от него, ми подсказваше, че вътре се развива процесът на гниенето. Сънливо крякане на жаби се чуваше из дълбочините на мочура, а когато странник се приближи към него, отвратителните животни скачат с уплашен плясък в зелената нечиста вода. Къде са гордите саблеобразни лилии?

Къде загинаха трептящите клони на върбите?

Къде се изгуби отразяващото се от повърхността усмихнато синьо небе?

Всичко, всичко бе изчезнало. Само безполезна тръстика беше обрасла по брега и безхарактерно се свиваше при всеки слаб ветреца. Навсякъде цареше гниене, опустошение и отвратителност...

Сърцето ми се свиваше от мъка. Това ли беше моето някога прелестно, кристално езеро от ученическите ми години?

Погледът на всеки младеж е като незабравка, а душата като прелестно, кристално, планинско езеро.

О, на колко младежи душите по-късно стават жабурняк, заразен мочур!

За да остане душата ти винаги чиста, синко, написах тази книга!

I глава.

ПЛАНЪТ НА ТВОРЕЦА

*„И сътвори Бог човека по свой образ;
мъж и жена ги сътвори.
И благослови ги Бог, като им рече;
«Плодете се и множете се,
пълнете земята» (Битие. 1:27.28).*

От хиляди години земята вече обикаляше около слънцето. Във вътрешността ѝ кипеше огнена лава. С ужасен трясък пропукваше току-що втърдилият се пласт и така процеса на изстиването все продължаваше. . .

Навред по земното кълбо вече се зеленееха гъсти гори. В омайващо величие цъфтеше всяка пролет. Весела птича песен се носеше в обятията на прохладния ветреца. Навсякъде беше само живот, само сила, само кипяща енергия...

Едно нещо още липсваше...

Нещо, или по-добре-някой.

Нямаше на кого да пее косът. Нямаше за кого да цъфти цветето. Нямаше за кого, да дават плодове дърветата. Липсваше съзнателно същество, което да погълне в жадната си душа цялото това море от хубости, което, да бъде не само съставна част от грамадния механизъм на природата, но съзнателно да чувства, да преживява, да се възхищава от песента на птичките, от игливостта на планинския поток, от благоуханието на цветята, от шума на гората, от бучението на вятъра, от величието на белите планински гиганти от бръмчението на пчелите; да повдигне опиянената си от величествената природа душа и да издигне с крилете на признателност и обич своята любов към Създателя на всичко.

ПЪРВИТЕ МЪЖ И ЖЕНА

Тогава Бог сътвори първата човешка двойка : един мъж и една жена. Мъжът и жената са два пола — двата напълно завършени в себе си същества. Но все пак те се допълват един друг. В двата пола заедно Творецът напълно осъществи идеята „човек". Тия два пола имат отделни свойства, но мъжът и жената само като се допълват един друг, дават понятието: „човек”.

Типични качества на мъжът са: смелостта и непоколебимостта да бъде творец. Той е със силна воля, твърд характер, издържлив в решенията си. Той е щастлив, ако може с широкото си чело, здраво, като гранит, победоносно да противостои на хилядите изпитания в бурния живот.

Постоянната житейска борба би съкрушила жената. Най-удобна почва за нейното виране е тихото семейно огнище, където тя с безгранична любов и

непрекъснато самопожертвувание помага, грижи се за своя мъж, за децата си и с усмивка на устни гали загрижените бръчки по челото на мъжът, завърнал се от тежка работа. Творческата ѝ способност не е като на мъжа, но търпението и издържливостта ѝ са по-големи.

Най-хубавите мисли за човечеството Бог осъществи, като създаде двата пола. Неизчерпаемият чар на семейния живот, съпругеската и детска любов, нещо повече, носталгията, а от части и патриотизмът са основани върху различието на половете.

И така на света трябва мъж и жена. Край силата на мъжа трябва слабостта на жената. До огненото творчество на мъжа, трябва любовта, красотата и по-дълбоката чувственост у жената. Двата пола неразделно са създадени един за друг. Затова Творецът постави първата жена до първия мъж. И затова веднага с първите стъпки на човечеството, основа първото семейство.

ПЛАНЪТ НА ТВОРЕЦА

Със създаването на двата пола Бог е имал по-дълбок и по-свят план. Чрез тях той даде творческа сила на човеците. Той искаше в неговата творческа работа да вземат участие и те и оная част, която смъртта взема измежду хората, да се допълва със създаването на нови и нови поколения. Този е бил безкрайно величествения и тайнствен план на Твореца при основаването на брака. Според намеренията на Бога, значи на непоқварени, чисти и пълни със сили момък и девойка трябва да гледаме като на божествена творческа мисъл, облечена в тяло.

Всички сме учили по вероучение, че самия Бог е създал първите два човека: Адам и Ева. Но рано или късно всеки младеж си задава големия въпрос: кой създаде другите хора ? Щом като самия Господ не ги е създал както първата човешка двойка, то как дойдоха те на земята ? Как дойдох аз на земята ? И въобще, как идват на земята малките деца ?

Наистина това е много сериозен въпрос и рано или късно желанието за знание ужасно тревожи всеки младеж. По-добре аз да те осветля по тоя въпрос, отколкото да става нужда да запитваш други по него.

И така, драги младежо, внимавай! Ти много добре знаеш, че световните учени разделят всички създания на две главни групи: органическа и не органическа. Съдържащите се в първата група същества, (растения, животни, човеци) не само са създадени от Бога, но са и облечени с една част от Неговата творческа сила. Така тия същества, с помощта на половата сила, могат да дават живот на нови, себеподобни, малки същества. Растението създава нови млади растения, животното донася нови малки на белия свят, на човека се раждат малки деца.

На неорганическите тела (слънце, звезди, минерали, планини, морета и др.) Бог не е дал творческа сила. Защо ? Защото те не умират така лесно както органичните същества и затова те нямат нужда от създаването на нови малки. Творческата сила е необходима при органическите същества. Рибата и птица, дърво и растение, животно и човек, всички растат, умират и отминават. От година в година с хиляди и милиони. Ако това отминаване би било постоянно и старите не се заместват с нови, тогава би спрял живота на земята. Бог би могъл да направи и това, като на мястото на всяко умряло живо същество Той самия би създал ново. Обаче Неговата тайна света воля осъществи още по величествена работа: на всички живи същества Той даде сила те самички да могат да дават живот на други и то по такъв тайствен път, тайните на който до сега не можеха да разгадаят и най-учените хора на света.

Виждал ли си, чадо мое, по клоните на дърветата спящи в зимна тишина едвам забележими пъпки? Всяка една пъпка е ново зачеване на нов цвят, нов плод и гнездо на ново малко дръвче. Те се пробуждат от целувката на първия пролетен слънчев лъч, започват да растят, да се разтварят, да цъфтят. Така цъфнали те очакват милувката на свежия майски ветреца или посещението на пчелите, които със себе си носят мъжкия цветен плоден прашец и го посипват върху венчето на женските цветове. С право можем да кажем, когато плодния прашец докосне венчето, в тая минута двете цветя се съединяват едно с друго чрез гореща любов. Оплоденото венче започва да расте и зрее. Става все по-голямо, по-развито, докато най-после — след някоя седмица или месец — пред краката ни пада узрял плод и в него ново семе. Зародиш на ново дърво, на нов живот. Така Бог създаде природата, сама от себе си да се подновява.

ИЗВОРЪТ НА ЖИВОТА

Така Бог искаше да се грижи за запазването и подновяването на човечеството. Дал е полова творческа сила на хората. Някаква тайнствена сила, — или казано по-изразително — божествена мощ с която да издигнат в света нов живот, нов човек. Дал е на мъжа творческа сила, животворно семе, а в жената човешки яйца поместени така, че от съединението на двете да се образува нов живот, нов човек. Тази творческа сила, това животворно семе години наред несъзнателно се крие у децата като пъпките на дърветата през студената зима. Но когато настъпи пролетта на живота, когато от детето се развие младеж и когато малкото момиче стане възрастна девойка, тогава изгрява усмихнатия животворен лъч. В младежа се разпалва любов към девойката, взима я за жена и в горещината на любовта се съединяват две души, две тела. Това телесно съединение допълня любовта на мъжа към жената и изпълня не само с наслади и двамата, но действа и на скритото до

сега яйце у жената. От тоя момент малкото човешко яйце започва да живее. Тази малка човешка пъпка започва да набъбва, да расте, да се развива и когато, след девет месеца е достатъчно силна, подобно на плод е готова да падне от дървото — откъсва се от утробата на майката и тогава казваме: на света се роди нов човек. Ново дете, нов малък живот, който не е нито майката, нито бащата, а е връзка между тях, един трети човек, животът на който е в зависимост от досегашния честен или грешен живот на родителите. Но затова пък няма по-голяма любов на света от тая на родителите към децата, които в истинския смисъл на думата са плът от плътта и кръв от кръвта им.

МАЙКА И СИН

Виж само какъв интимен разговор водеше едно малко момче с умната си майка, която сама искаше искрено да отговори на въпросите на детето си, вместо то да иска осветление от нечистите уста на другарчетата си.

— Сладка майко, запитал майка си един ученик от първи клас — колко малък съм бил, когато съвсем мъничък бях?

— Когато съвсем мъничък беше? О, ти беше колкото една точка! По-малък от върха на игла. Можеше да се видиш само с увеличително стъкло.

— Боже мой! — казало момчето. — Та тогава всеки би могъл да ме смачка!

— Истина, така е! — отговорила майката.—Всяко живо същество в началото е малко като точка, малък зародиш, семе, което трябва да бъде скрито, както пшеничното семе под земята, за да бъде запазено докато почне да се развива. Виждаш, че докато беше малък, добрия Бог се грижеше за тебе, нищо лошо да не ти се случи. Под сърдцето ми е направил едно малко място за тебе, топло, меко, запазено място, където спокойно можеше да растеш, да се развиваш.

— Но можех ли аз се храня там, мила майко, и да дишам?

— Аз правех всичко това вместо тебе, През това време вземах повече храна, за да бъда по-силна, та и ти да получиш от майчината сила. Храната ми даваше повече кръв, която течеше към тебе и те хранеше.

— Но ти знаеше ли, че аз съм там на запазеното място?

— Дали съм знаела? О, сине мой, и как знаех! Понякога ти започваше да мърдаш и тогава аз ти приказвах: Добро утро, малкото ми! Буден ли си? Майка ти бди и мисли за тебе. Само расти, развивай се и като станеш достатъчно силен, можеш да излезеш от запазеното място и аз ще бъда много щастлива.

Ти сега така втрещено ме гледаш, като че ли всичко това не си знаел. Пък знаеше. Само не разбираше още. Всеки ден заедно се молехме в храма „Св. Богородица... „благословен е плода на твоята утроба. Виждаш ли? Както ябълката е плод на ябълковото дърво, така и детето е плод на майката.

Обаче детето е по-ценно от ябълката и затова Бог по-добре се е погрижил за него. Затова дълго го крие на онова топло, меко, запазено място, там под сърцето на майката.

— И колко време живях там, майчице?

И това знаеш вече. Кога е празника Благовещение, този празник, когато Ангел Господен се явил на св. Дева Мария и ѝ съобщил благата вест, че ще роди Син ? Нали е 25 март /07 април ст. ст./? А кога празнуваме Рождеството на Иисуса? На 25 декември /07. януари ст. ст./. Колко време има между двете дати ? Девет месеца. До сега всичко това си слушал, но не си мислил върху него, нито пък аз съм ти приказвала, докато не стана такова голямо момче. Ти сега знаеш това, сине мой. Но никога да не приказваш на другите момчета. Даже без повод и с по-възрастните да не приказваш по този въпрос. Защо не? Защото това е предмет свят и възвишен и ако не се пази, достатъчно лесно може да бъде осквернен.

През тия девет месеца аз често се молах, защото исках и от тебе да създам ревностно и боголюбиво дете. Винаги бях весела и засмяна, защото исках и ти да бъдеш такъв. Така от ден на ден ти заякваше и растеше. След това, когато ти стана достатъчно силен, вратата на затвореното място се отвори и ти излезе от там, роди се. Наистина, аз прекарах ужасни мъки, но какво от това! Когато излезе на бял свят, ти започна високо да викаш, да плачеш и риташ. Дадоха те в ръцете ми, притиснах те силно до сърцето и заплаках от радост. Целувах те и целувах непрестанно. Сега вече знаеш, момчето ми, защо толкова много те обичам.

— Да, майчице, зная още и това защо обичам майка си повече от всичко друго на тоя свят — казало момчето и с просълзени очи прегърнало майка си.

СВЯТА СТРОГОСТ

Трябва само малко да се замислим върху възвишения божествен промисъл и ние сме завладени от голямо очудване. Колко величествен е планът на Бога, който не е искал да създаде човеците в съвсем развито състояние като Адам и Ева! Какъв друг, какъв чужд, студен и пуст би бил света, ако това станеше така! За семейство и дума не би ставало, защото майката, бащата и децата образуват семейството. Така, обаче, нямаше да има нито бащи, нито майки и разбира се нито братя, нито роднини. Всеки щеше да е сам на света. Разбира се, тогава нямаше да има обич между хората, нямаше да има с кого човек да споделя радости и скърби. Нямаше да има малки деца. Това е чудно да се помисли дори. Всеки строг, възрастен и мустакат чичо или възрастна леля не биха били и нито къщата би ехтяла от смеховете на игращите деца. Не би имало детски години на безгрижие и сладки радости. Ето колко безгранична е любовта на Бога, който е избрал точно този начин за устройството на човечеството. Той създаде непосредствено само първата

човешка двойка: един мъж и една жена. И на тях и на всички останали чрез тях даде малка частица от Своята творческа сила. Така че по-после всеки мъж и жена да могат да дават живот на други нови човеци.

Ето колко чуден, колко свят и величествен е планът на Бога Творец! Колко безкрайна е милостта на Създателя, че в постоянната си работа за обновление на човечеството - в истинската си творческа работа - отделя част и за човека! Но заедно с това, колко задължителна е Неговата строга заповед: ония телесни органи с които е дарил човека за размножаване и непрестанно подновяване, да се употребяват само за единствената света цел за която са предназначени; (чрез взаимна любов между мъжа и жената да се роди нов човек). И то само в границите, които Той още от начало е установил чрез създаването на един здрав съюз - брак!

Най-величествена и най-света сила в цялата природа е оная, която дава живот. И човекът заедно с природата е надарен със способността да дава живот, но както душата го издига високо над всички създадени същества, точно така той трябва да удовлетворява нравствените закони, което нещо ще го издигне от материалния в духовния свят. Ако не бихме могли добросъвестно да одухотворим поне една единствена частица от телесния живот и да я издигнем над чисто животинските чувства, бихме се отрекли от най-хубавото човешко отличие - „своя природен разум

И така, сине мой, само с най-света сериозност мисли за тия органи. Никога не слушай двусмислени разговори за тях, а и сам не приказвай, не ги гледай без причина, не се интересувай от тях и остани за винаги чист! Както не е свободно да докосваш дробовете, мозъка и сърцето си (дори и да е възможно това), така също не е свободно, без причина за игра или от лекомислие, да докосваш или дразниш тия органи.

Защото планът на Твореца е всеки без изключение да запази тялото и душата си чисти, неосквернени до женитбата. Ако ли пък в интереса на някаква по-висша цел — като например монаха за спасение на душата си, или някой голям учен за усъвършенстване на специалността си — не се ожени, такъв живее чист живот до смъртта. И така, Бог е позволил съединението на половете и то изключително само в рамките на закона, създаден от Него. Като е създал един неразвержим съюз до края на живота и то само с целта и човек да вземе участие в творческата работа на Бога. Оня, който по какъвто и да било начин (било със себе си, било с други), употребява този телесен орган с цел да си създава удоволствия и наслади, прави тежък грях против себе си, против обществото, против природата на човека и против волята на Твореца.

Някои младежи биха се запитали: как е възможно половият живот в брака да е свята и добра работа, а извън брака лоша и голям грях? Как е възможно това?—мъдруват някои. Едно нещо или винаги е грях, или никога? А много

лесно сам може да намери отговор. Да, Бог е създал и половите органи и половите влечения, също и половият живот, както така и влеченията са светли и не тяхното употребление е лошо. (Каквото Бог е създал, не може да бъде лошо), а лош е човекът, който върши това тогава и при такива условия, при каквито Бог не позволява. Ясно е като бял ден, че желанието на Бога е, удовлетворението на половия инстинкт да става само в брака. Но и там само по такъв начин, че да могат да се раждат деца.

Защо така е наредил Бог?—ще запита някой. Защо? И на тоя въпрос ще отговоря: Бог е абсолютен Господар и не е длъжен да дава отчет за Своите закони. Който е направил някоя машина, сам знае най-добре що е потребно за да работи добре и да не се разваля. Бог измисли и създаде човека и той знае най-добре как трябва да живее човечеството, за да не се поквари.

Ако малко се замислим, ще разберем какъв голям интерес представлява за човека тази строга божествена заповед, щото такъв живот е позволен само в брака. Само в брака може да се живее полово, без човешкото достойнство да бъде унижено. Само в брака половия живот е „свят”, защото само тогава остава невредима най-благородната част в човека: душата. Само в брака задоволяването на половият инстинкт няма да е празно удоволствие, а ще бъде начало на нов малък човек, създаване живот на нови деца, за възпитанието на които може да се грижи пак само здравия брачен съюз. Значи държавата и обществото не биха съществували, ако задоволяването на половите влечения Бог не би свързал изключително в брака.

И така, който задоволява половите си инстинкти извън брака, било чрез докосване на собственото си тяло, за да пробуди в себе си изкуствени наслади, било чрез общуване с жена, преди да е свързан с нея пред олтара за цял живот, той е палач върху честта и щастието, както на себе си, така а на другите.

ГРЕШНА СПЕКУЛАЦИЯ

С безкрайна скръб можем да кажем, че човечеството може би нито един от Божиите планове не е извратило от първоначалното устройство така, както зачитането на душевната чистота и отношението на мъжа към жената.

Започването на нов живот навсякъде се придружава с голяма радост. Погледни само пролетта при новото раждане на природата: как пее славея, как свири вятъра, как бръмчи пчелата, как всичко, всичко се радва на новия живот! И половото съвкупление от което трябва да започне нов живот, Творецът придружи с прелестни наслади само за това защото човекът сам трябва да се нагърби с отговорността за възпитанието на детето и с многото жертви за запазване на рода.

Планът на Бога стои ясно пред нас: съединението на мъж и жена в брак с тази цел, щото човечеството да придобива ново потомство. За съжаление

днес, пиеси, кина, картини, фотографии, романи, вестникарски статии, книги, хиляди и десетки-хиляди лъжепророци известяват на обществото, че мъжът и жената преди семейния живот, още и в неразвита възраст и по-късно, без да са основали семейство, било сами със себе си, било заедно с други, имат право да си създават, тази телесна наслада, която според плана на Твореца само в светостта на семейния живот е позволена.

Чадото мое, пред тези примамливи гласове и ти не можеш да отминеш глух. През 13-14 годишната ти възраст детското тяло се развива бързо и ти от ден на ден ще разбереш колко са заразени от развратно схващане за живота проявите на нашето общество.

Над път и под път, на улицата, в театъра, в книгите, в компания с другари, навсякъде пред тебе изпква тъжното изопачаване плана на Твореца. Готов си да паднеш в обятията на страшния змей на безнравствеността и душевна поквара. В ръцете ти попадат такива книги, водят те на такива представления в театъра и те вмъкват в компании, които улесняват падението ти. Нещо повече — треперейки пиша тези редове -колко много деца в най-младата възраст, може би още в основното училище, покварени другарчета са увлекли в такива неща, на които мислите и растящият организъм само след години биха ги научили. По този начин много деца стават жертва на измамата на другарите си.

При тебе ще дойдат такива приятели, които с нечисти думи ще ти приказват за изкуствено извикване на телесни наслади, за образуването на живота, за раждането на децата; приятели, които са ужасно проклетие на днешната заражена епоха, проклетие, което унижава величавият план на Твореца до страшно, нечисто средство.

СВЯТА ТАЙНА

Но ти знаеш вече, сине мой, колко твоите приятели са достойни за съжаление! Защото ако познаваха тази свята задача, тази благородна цел, която Бог е поставил пред половия инстинкт, не биха приказвали с такава дързост, която кара човека да се черви.

Отсъди ти сам, сине мой, каква просташка мисъл, колко дълбоко паднала душа трябва да има този, който приказва цинични духовитости и се гаври с едно от най-светите и най-величествени свойства, с които Творецът е надарил човека.

„Или не знаете, че тялото ви е храм на Духа Светаго, който живее във вас?“ — пише апостол Павел (I. коринт, 6, 19). В храма, а също така и в нашето тяло всяко кътче е свято, защото произхожда от Бога. Но във всеки храм има едно особено свето място-олтар, където сам Господ живее в Светите Дарове и където само с наведена глава, коленопреклонно и с дълбока почит е свободно приближаването. И в човешкото тяло също има една особено

тайнствена част - не сърцето, не и мозъка - но този орган, в който живее една малка ядка от силата на Всемогъщия Творец и за който дори и да се мисли е позволено само с най-голяма почит!

С колкото по-голямо благоговение мислиш за развиващата се у тебе свята творческа сила, за половата сила; колкото по-ясно разбираш, че в тялото ти по чудната Божия воля се крие живота на цели поколения, тяхното щастие и бъдещето на родината(толкова по-малко ще се гавриш, по-малко ще се подиграваш и няма да приказваш за нея.

Вярно, започването на живота в цялата природа е тайна. Дълбока, свята тайна! Там където започва нов живот, Твореца-Бог го забулва от нас. Копринената буба се обвива в пашкул и никой не вижда как се развива. А виждал ли е някой някога, по какъв начин пониква семето? Никой! Дълбоко, скрито в обятията на земята, започва нов живот. Кой е виждал някога, как кристализират синият аметист и огнено-червения рубин в спокойната тишина и тайнствената дълбочина на скалите? Никой! Началото, ражданието, започването на живота, навсякъде е скрита тайна. Напразно човек търси началото на живота, дори и най-ученият изследовател в края на краищата чувства, че пада пред прага на затворено светилище. Още една крачка.. и Бог е пред него.

И ето, тази величествена тайна, този инстинкт, чието призвание е поддържане на човешкия род, при който по-свята, по-тайнствено-величествена мисъл може би и Твореца не би могъл да има, сега приятелите ти я разкриват със своите кални езици и я правят предмет на лекомислени игри, ламтеж за наслади и просташки вицове.

Но ти вече знаеш какво предназначение имаш за в бъдеще. Знаеш, че никога ти — ако според Божия план встъпиш в брак-ще бъдеш будител на човешката пъпка. Ти чувстваш тази грамадна отговорност, която лежи върху раменете ти и заповядва: до тази свещена минута да пазиш физическите й сили непрахосани и своя организъм неопетнен. Ти знаеш, че за да задоволяваш половите си инстинкти извън брака, значи да оскверниш човешкото достойнство у себе си. Знаеш, че у всеки момък и у всяка девойка се крият бъдещи баща и майка и който не е могъл да живее чист преди брака, той не може да остане морален и верен и през време на брака. Съдбата на бъдещето поколение зависи от това, дали чист и здрав ще се наредиш между редовете на работниците-творци. Корените на дървото са скрити в тихата дълбочина на земята и от там дават животворна сила на стъблото и короната. Ако извадим на слънце корените на дървото, те изсъхват. Възмъжаването, процесът на половото зреене също в такава тайнствена тишина и свещен мир трябва да се извърши, скрит от всякакви мисли и любопитни погледи. Ти никога няма да приказваш за тия работи на приятелите си, защото това, което Божията мъдрост е скрила от нас,

човешкото любопитство не трябва да изнася на бял свят. Затова ти много по-добре ще почиташ казаният орган без да направиш каквато и да било злоупотреба, противна на плана на Твореца, за удовлетворение на твоята частна наслада. Вярно е, че в младежките години не само градиш или рушиш собственото си тяло и душа, но градиш или рушиш и съдбата на идващото поколение. Няма да обръщаш внимание на изкушението, в каквато и да било литературна или художествена форма да е то, защото, добре да знаеш: горко на този странник, който тръгне по пътя на светлина, която се излъчва от гниещ мочур — безвъзвратно затъва в тинята. Развиването на това семе на живота, което сега още зрее в тебе, обноските, умерената и нравствена чистота на младите ти години могат да го разпространят в добра или лоша посока и от това зависи дали ще бъдеш благословен или проклет от бъдещето ти семейство.

Не забравяй, че безбройната армия от нервно слаби, болнави, слепи по рождение, идиоти, хроми, злощастни деца, проклинат греховете и развратния живот на родителите си в младите им години!

Сегашната ти благородна воля, трезвия ти възглед, за съжаление, ще бъдат поставяни твърде често на изпитание през младежките ти години сред хилядите изкушения на света. Книги, картини, представления, филми, известия, цветни картички, писма, кабаретни песни, витрините на някои книжарници, вестници и др. с хиляди ще те нападнат и ще крещат в ушите ти: „не бъди религиозен”, „не бъди изостанал”, „средновековно схващане”, „не бъди дете”, „не чакай до брака”, или: „в брака не бъди верен, но търси телесни наслади и чувствени дразнения, толкова колкото можеш”!

В днешния развратен свят друго няма да чуеш, освен че любовта и насладата са единствената цел в живота.

И ти със замаяна глава стоиш в извращения пазарски шум.

Не знаеш какво да правиш, не знаеш какво трябва да бъде схващането ти, какво да бъде твоето държание.

Заставаш на кръстопът, който ще реши съдбата ти през целия живот. И пред теб се явява въпроса, важния въпрос, който чака бърз отговор: Накъде да вървя?